

רחל ומהללת על כל העולם



איך לזכות במקום ראשון בפסטיבל

אחד המיבצעים הבלשיים המסובכים של השבוע היה — השגת תמונתו של אחד האנשים המפורסמים ביותר במדינה. **גדעון גרייף**, שזכה ביום השלישי שעבר בפרס ראשון בפסטיבל הזמר החסידי, בשרו והביאו לציון ערך, התגלה לפתע כאיש מיסטוריון, שתמרו נתו היא בבחינת בל ייראה. היה זה ניגון משוער למצב בעת הפסטיבל ולפניו, כאשר מכונית יחסיי-הציבור של הפסטיבל הציפה את כל המעוניינים, והלא מעוניינים, בתמונות המשתתפים — כולל זו של גדעון.

הסיבה לדיסקרטיות המפתיעה היתה קשורה קשר סימני הדוק בצורה שבה זכה גדעון במקום הראשון. והצורה שבה גדעון זכה במקום הראשון, היא באמת אורגונית. תשמעו.

גדעון היה תמיד ילד טוב. כן, עדיין יש כאלה גם בדור הצעיר הנוכחי. בדיעה זו היה, בראש וראשונה, אביו שמואל גרייף בעל בית-חרושת קטן לנערי ליים. האבא החליט כבר מגיל צעיר שגידלה איננו סתם ילד-פלא, כמו כן-לם. הוא השקיע בגידלה שיעורי נגינה ושירה, טיפח את הקריירה האמנותית — העתידה, בינתיים — של הנרייקיר-לראפריים.

מה זה טיפח? טיפח זה לא מילה. בשעתו, כאשר **דן בן-אמוץ** קיים את ערביי-הראיונות הפופולאריים שלו, יכלו כל אשפי יחסיי-הציבור בארץ לבוא וללמוד אצל האבא איך צריכים לעבוד. שמואל גרייף רדף אחרי בן-אמוץ בשקדנות צל"שית, ניסה שוב ושוב לשכנעו להעלות גידלה על הבמה. הגיעו החדשים לידו כך, שבן-אמוץ החל תופס מחסות כל אימת שאבא של גידלה היה מופיע באופק.

בן-אמוץ לא היה הקורבן היחיד. כל מי שיכול היה לעזור לגידלה בקידום הקריירה שלו — זכה במשלוחי פרזיס, מתנות, ותשומת-לב מתמדת מצד אבא של גידלה.

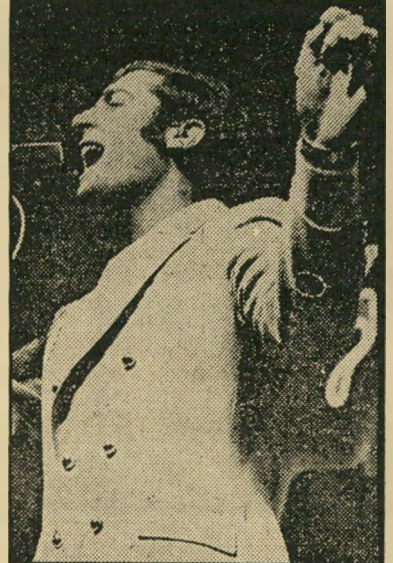
גדעון, מצידו, נשא את עול יחסיי-הציבור הפעילים האלה בסלחנות. הוא היה אמנם ילד טוב, נראה אמנם כילד טוב, התלבש והסתרק כילד טוב — אבל כל זה אין פירושו שהוא לא עמל גם בכוחות עצמו כדי להגיע. ואם אביו היה מוכן להטות כתף — אדרבא, יבוא על הברכה. כשגדל קצת, החל גדעון מקל מהעומס על כתף אביו, מעביר קצת לכתפו שלו, רודף בעצמו אחרי כתבים שיכתבו עליו, אחרי הזדמנויות להופיע, וכדומה. נכון אמנם שהוא לא הגיע לרמתו המלוטשת של אבא, אבל לזכותו ייאמר — הוא עשה את כל המאמצים. השנים חלפו, קול הסופרנוא של גדעון עוץ התחלף בטונור-בארטונו, והוא הגיע ל"לה"ל מפה לשם, מצא את עצמו, לא פחות ולא יותר, בגלי צה"ל, ושם, לא פחות ולא יותר — מאשר בתפקיד

ישנם אנשים שנולדו להיוולד אפורים, לחיות אפורים, ולמות אפורים. וישנם כאלה, שלהיפך.

אחד מההפוכים הוא **האדם ה"שלישי המפורסם, אברי אלעד**. כאילו לא היו לו מספיק דראמות בחייו עד עכשיו — כמו למשל, הפרשה הקטנה,

המפתח של עורך תוכניות מוזיקאליות. בשלב זה חלה התקדמות פתאומית, ומשביעת-רצון בהחלט, בקריירה של גדעון. הוא החל מופיע בפסטיבלים ועל במות שונות. ברור שהוא עצמו לא הפעיל שום חץ על מארגני הפסטיבלים השונים. אלה החליטו פשוט שהוא זמר טוב, ושהם רוצים בו.

לקראת ראש השנה, ערכו גלי צה"ל סיכום של כל פיזמוני השנה. עורך ה-



גרייף

מיצעד העברי בגלי צה"ל, **גדי ליבנה**, נסע בוקר אחד באוטובוס לעבודתו, כי שלפתע גילה לצידו — נחשו את מי? כמובן — את אבא של גידלה.

אבא של גידלה הופתע מאוד נוכח המקריות המזוהה, אולם אם כבר נפ"גשו, עלה בדעתו לבקש מליבנה להכניס לתוכנית גם את שירו של גדעון, רכבות בהרים.

"נראה, נראה," השיב ליבנה, בניסיון תמים ועקר לזכות בקצת שקט עד שיירד

המאבק בין אברי מצד אחד, לבין חוגים מסויימים בישראל מצד שני, נמ"שך בסתר. החוגים המסויימים עושים את כל שביכולתם למנוע את מירסומו רק לאחרונה הם נחלו הצלחה, כאשר ראיון עם אברי, שנועד לשידור בשידורי ישראל, נפסל.

מה שהחוגים המסויימים האלה אולי לא יודעים, זה שאצל אברי העניין לא כרוך כליכך ברצון לנקום באלה שגרמו לו לזכות עשר שנים בכלא, כמו בשאלה הפינאנסית: אברי הוא עשיר קטן מאוד בימים אלה. מאחר שידע שלא יזכה לעולם לפרסם את סיפורו בארץ, ביקש את עזרתו של יודד נעורים מימי ה"פלמ"ח, כדי להגיע ללוס-אנג'לס, מתגורר שם מאז בבית אותו יודד. אשתו של אברי, שולה, ממשיכה להתגורר עם בנם בגרמניה, ואברי מנהל בארצות-

המאוטובוס. איפה! עד שהנסיעה הזאת נגמרה, נוספו לו כמה שערות לבנות. לא שזה היה הסוף. למחרת בבוקר, מצא ליבנה של פרחים ענק ותשורה יקרה — מתנת ברשיחו מהאוטובוס מאתמול. ליבנה העביר את הפרחים ל-תליה-שומר, ואת התשורה מסר לגידלה, כשפגשו בתחנה, ביקש ממנו להחזירה לאבא.

טוב, מפה לשם, מצא עצמו גדעון כלול ברשימת הזמרים שיופיעו בפסטיבל הזמר החסידי.

מה שגרם כמובן שימחה רבה לאבא, שהמשיך ללוות צמוד את הקריירה של בנו. בשימחתו, קנה אבא כמה כרטיסי-סים בפסטיבל, חילק אותם בין כמה ידידים, שיבואו להשתתף בשימחתו.

לכמה ידידים, ולכמה בני משפחה, ולכמה קרובים, ולכמה שכנים, ולכמה עמיתים, ולכמה מעובדי גלי צה"ל, החל ב.ש.ג. וכלה בבכירי העורכים. וכו', וכו'. אלא מאי? באחדים מהכרטיסים ש-חילק, חסרו תלושי הבחירה. השיפוט, בפסטיבל, נערך על-ידי הצבעה של קהל הצופים. טכנית, מצורף לכל כרטיס כניסה תלוש בחירה, שעליו רושם בעל ה-כרטיס את הזמר שבו הוא בוחר, מטיל את התלוש לקלפי. כך, נקבעים הזוכים בתחרות.

תלושים אלה, חסרו בכרטיסים מסויימים. כמו, למשל, אלה שקיבלו מידי האב: **אבי קורן**, ועמליה רוזן, חבי-רים לעבודה של גדעון בתחנה, וכו'. נסתיים הערב הראשון — הפסטי-באל נמשך לאורך שלושה ערבים — והחל מניין הקלפיות. נסתיים המניין — וכולם קיבלו טיל: גדעון זכה במקום ראשון — בעדיפות המדימה של 800 קולות יותר מאשר הבא אחריו.

הקהל, שלא הבין כלום במוזיקה, הגיב בקריאות-ביזו ובשריקות. היה זה מזור אמנם, בהתחשב שקהל זה עצמו הצביע בעד גדעון, באמצעות תלושי-הבחירה שלו. אבל עובדה.

אביו של גדעון, לעומת זאת, עמד דומם, עיניו זולגות דמעות אושר. התופעה חזרה על עצמה בערבים הבאים. בסיכום כולל, זכה גדעון במקום הראשון.

מובן שנמצאו מקנאים וצוררים רבים שניסו להשמיע את המנצח, טענו שלא מגיע לו, וניסו לעשות עסק גדול מה שאבא שלו חילק כמה כרטיסים בלי תלושים, וכו'.

אבל למשמיעים כידוע, אף פעם אין תקומה. לא לנוכח עובדות החיים הקשות.

סנדרה סקארבק הגיעה לארץ מלונדון לפני שנתיים. כעיתונאית מקצועית מצאה לה עד מהרה את מקומה גם בישראל, התפרסמה ככתבת אופנה של ידיעות אחרונות, כשקו התמחותה הוא איך להיות חתיכה.

מאחר שלימדה זאת לקוראות העיתון, מובן שידעה גם בעצמה איך. וכך, הסתר-בבה העלמה, מאז בואה לארץ, במסיבות הכי שיק, עסופה תמיד בפאר האופנה, סמל החצלחה והזהרה. תכל"ס, מכל מקום, לא יצא מזה. אמנם

הסיר מצא מינסה

היו לה, לאורך הדרך, כמה רומנים גדולי קטנים, ואפילו בינוניים, אבל שום דבר רציני. כי גבר רציני, כפי שידועת היום כל אחת, קשה להשיג. פנוי, אני מתכוונת. לא שזה הדאיג את סנדרה. היא ידעה יפה את הפתגם, שכל סיר מוצא את הי מינסה שלו. לפני שבטת חודשים, ערכה סנדרה מסיבה בביתה — ומצאה את המינסה קוראים לו **משה שינדלר**, שאף רציני, ומרגע שנפגשו, לא נפרדו השניים. אותם מתארים לך איזה קיטור נוצר, כשלא מסירים את המינסה מעל הסיר במשך חצי שנה? החתונה בחודש הבא. מזל טוב.

תעמולת בחירות

בימים אלה, אתם יכולים לפגוש, אם זה מעניין אתכם במיוחד, את אשתו של אחד הפקידים הבכירים ביותר בעיריית תל-אביב, כשהיא מתרוצצת במיסדרונות העירייה במרץ רב, עוסקת בשתדלנות מקורית ביותר. היא עוברת ממישרדו של בעל הש-פעה אחד למישהו, במוסד החשוב הזה, תופסת אותו באוזן לשיחה פרטית, ומגלה לו בסודי-סודות שבעלה, הפקיד הבכיר מאוד, שרוי בדיכאון נפשי, וגי-לה לה, בסודי סודות, שאם לא יוצב במקומו הנוכחי החשוב גם ברשימת המועמדים לבחירות הבאות — הוא ית-אבד. בגילוי, חיינו איננם חיים עוד, בלי תפקידו האהוב. היא מספרת את הסיפור הזה במלוא הרצינות, ולא תאמינו — יש כאלה שגם לוקחים אותה ברצינות. מובן שהם מיעוט. הרוב יודע שזו סתם תעמולת בחירות, ולא מתרשם. כמה שהם ייראו טיפשים, כשהוא ית-אבד באמת.

לראות את קאפרי - ולמות

זה מה שקרה לבמאי **דני ליטאי**: הוא ראה את **קאפרי** — ומת עליה.

אני מתכוונת לחתיכה, לא לאי.

דני, נשוי ואב לשניים, התחיל מקט-נות, התגלה ככישרון רציני בביום, ביי-חד של להקות צבאיות. רשם לזכותו, זה הזמן, הצלחות כמו להקת פיקוד ד"זנגוף, ג'אמבו, אל תקרא לי שחור. הוא גם הופיע בקאמרי ובתיאטרון העירוני בחיפה. בקיצור, אמן, מה יש לדבר.

כדרכם של אמנים, — וגם לא אמנים, מספרים לי — היה דני מנהל, מדי פעם, איזה רומן תמים עם אחת מחברות הלה-קת שתחת ביומו. אבל מה, אף פעם לא משהו רציני.

התמימות מהה, כשנתקלה עינו בחברה חדשה באחת הלהקות הצבאיות שלו, היי-לת בשם קאפרי. דני התאהב עד מעל הגג, הולך להתגרש עכשיו.



ליטאי

האדם השלישי: המתח גובר

שהסעירה את כל המדינה והפילה ממ-שלה — הרי שעכשיו הוא שרוי בעי-צומה של דרמה חדשה. אדם נורמלי, כשהוא עומד לפרסם את ספר זכרונותיו, פשוט הולך ומפרסם. אצל האדם השלישי, גורם הספר, עוד לפני פירסומו, לכמה אולקוסים רצי-ניים.